

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Capvt XXII. Cyrilli episcopi Alexandrini ad Acacium Beroensem de
haeretico Nestorio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

tur, neque ob parui momenti res commoti sunt, eamque sententiam tulerunt; sed propter ipsam fidem, vniuersalque orbis terrarum turbatas ecclesias, & communem populi ædificationem. Saluta quæ apud te est, fraternitatem: quæ tecum est, in Domino te salutat.

ἡ γανακτικῶτων παράμασιν, οὐδέ ἔτι μικροῖς πεποιτημένων τῶν κληρικῶν καὶ κληρικῶν, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῆς τῆς πίστεως, καὶ τῆς πανταχοῦ κακῶν κληρικῶν ἐκκλησιῶν, καὶ τῆς οἰκοδομῆς τῆς λαῶν. πρὸς τὴν τῶν ἀδελφότητά· σὲ ἢ ἐμοὶ ἐν κλειῶ πρὸς σαζορβίει.

CAPVT XXII.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ κβ'.

Cyrilli episcopi Alexandrini ad Acacium Beroensem de hæretico Nestorio.

Κυρίλλου Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας πρὸς Ἀκάκιον Ἐπισκόπον Βεροῦσίας πρὸς τὸν αἰρετικὸν Νεστορίου.

Domino meo, fratrique dilecto & comministro Acacio, Cyrillus in Domino Sal.

Τῷ κλειῶ μου ἀγαπητῷ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ Ἀκακίῳ Κυρίλλου ἐν κλειῶ χαίρειν.

QVI graui cum tristitia conflitantur, curisque confauciatum pectus habent, ii non parua consolationis loco ducere solent, si quibusdam pari animi sensu præditis ea exponere queant, propter quæ animo discruciantur. Quia ergo & mihi quoq; hoc tempore tale quiddam vsu venit, arbitratus sum causas, ob quas nō iniusto, vt equidem existimo, dolore affectus sum, imo vero afficior, integritati tuæ patefaciendas esse. Non enim sat fuit reuerendissimo Nestorio ea publice pro concione proponere, quæ ecclesiam grauissime offenderent, fidemque in Christum omnium nostrum saluatorem euerterent; sed vterius progressus, episcopū quemdam Dorotheum palam in ecclesia, dum sacra peragerentur, temerario ausu effutire passus est: Si quis Mariam deiparam esse dixerit, anathema sit. Ecquid ergo in orthodoxorum ecclesia cum

ΟΙ σφόδρα λυπούμενοι, καὶ φροντίσι πετραμμένῳ ἔχοντες τῶν καρδίαν, οὐ μικρῶς ἔχουσι παραλυγίῳ, ὅταν ὑπὸ τῆς ὁμογνωμόνων τῶν ἐφ' οἷς λελύπτεται, λέγῃσι. ποιότις ἡς γέγονα κἀγὼ ὑπὲρ τῆς τῆς σῆς τελειότητι γράψαι δεῖν ὡς ἴδω τὰς αἰτίας, ἐφ' αἷς εἰκότως, ὡς γε ὄμμα, λελύπημαι, μᾶλλον δὲ καὶ ἐπ' λυπόμα. οὐ γὰρ ἤρκεισιν τῶν ἄλλω σάτω Ἐπισκόπῳ Νεστορίῳ τὸ ἐπὶ ἐκκλησίας εἰπεῖν, ἀ* ἐπὶ ἐκκλησίας ἐσκαρδάλισε, καὶ πρὸς ἐλευσίν τῶν Ἐπισκόπων πάντων ἡμῶν σὺ τῆι Χριστῷ. ἀλλὰ γὰρ καὶ ἠέχρητο Δωροθέου Ἰνός Ἐπισκόπου, πολμήσαντ* ἐπὶ ἐκκλησίας καὶ σιωάξως εἰπεῖν ἀναφροδόν· εἰς λέγῃ θεοτόκῳ τῶν Μαρίαν, ἀνάθεμα ἔστω. ἢ τῶν δρασμῶν ἐν ἐκκλησία * ὀρθοδοξῶ ἀνάθεμα ἔστω.

ANNO CHRISTI 431.

ἡδέντες μὲν τῶν ἁγίων πατέρων; δι-
 είσκω γὰρ ἐν συζηταφαῖς καὶ τῆς
 αἰοδίμου μνήμης ἐπίσκοπον Αθα-
 νασίῳ πλειστάκις αὐτῷ ὀνομα-
 σάντα θεοτόκον καὶ μακάριον
 δὲ πατέρα ἡμῶν Θεόφιλον, καὶ ἐπέ-
 ροις πολλοῖς τῶν ἁγίων καὶ καί-
 ροις ἐπισκόπων τῶν μὲν Βασιλῶν,
 τῶν δὲ Γρηγόριον, καὶ αὐτὸν δὲ
 μακάριον Ἀθηκόν. οὐδεὶς δὲ, ὅ-
 μαί, τῶν ὀρθοδόξων θεοτόκον αὐτῷ
 δέδεν εἰπεῖν, εἰπὼν ὅτιν ἄλληδὲς ὅτι
 θεός ὅτιν ὁ Ἐμμανουὴλ. γέγονασι
 ποίνω ἀνάθεμα πρὸς θεὸν ὄντες ἄ-
 γιοι πατέρες, καὶ πάντες ὅσοι τοῖς ὀρ-
 θοῖς τῆς ἀληθείας ἐπόμυροι δόγμασι
 θεὸν ὁμολογοῦσι Χριστόν. καὶ οὐ
 μέλει τούτων ἢ ἐν τῷ πρῶτῳ
 ζήμια, ἀλλὰ γὰρ καὶ διεστράφησαν
 αἱ τῶν λαῶν γνώμαι. περὶ τῶν καὶ
 ἀκούων, τῶν μὲν εἰς τὸ πρῶτον
 ἀπίστας ἢ δὴ ἀμαθίας, ὡς μηδὲ
 θεὸν ὁμολογεῖν Χριστόν. τῶν δὲ,
 καὶ εἰ ἐλοιοτο ὁμολογεῖν ὅλας αὐτὸν
 θεόν, μηδὲν ὑγιές ἐπὶ αὐτῷ δόξα-
 ζεν, ἀλλ' ἰσοδοκία καὶ χελεὶ μὴ
 ἡμῶν κεκλήσασθαι πρὸς τὸ λέγον-
 τας. πάντες θρωπῶν καὶ οἰμαγῆς ἄ-
 ξια. ποία γὰρ ὅλας ἢ χελεὶ καὶ εἰς
 μέσον ἀγεσθαι τὰ οὐκ ἠεπὰ καὶ κε-
 κρυμμένα; διὰ τὴν δὲ μὴ μᾶλλον
 ἠθικαῖς ἐξηγήσασιν ὡφελος μὲν τῶν
 λαοῖς, εἰ μὴ σφόδρα ἐχρηθῆσαν ἰκα-
 κῶς εἰς ἀπερίθειαν πλὴν δογματι-
 κῶς; ἵπτα δὲ μονάχοις τοῖς καὶ
 πλὴν Ἀγνοῦ καὶ Ἀλεξανδρείου
 πεδορθευμένοις ἐκ ποιούτων ἀνα-
 γνωσμάτων, ἠγροῦ ἐξηγήσεων, ὡς
 ὀρθὸν τῆς πίστεως ἐξηγησάμεθα λό-
 γον, ἐκπεπολέμωται, καὶ γέγονεν
 Concil. Tom. 5.

sanctis patribus anathema facti
 adoriemur? Comperio namque
 æternæ memoriæ episcopum A-
 thanasium sæpius illam deiparam
 appellare; atque etiam beatos
 patres nostros Theophilum, Ba-
 filium, Gregorium, Atticum, &
 alios præterea non paucos, qui
 pro tempore vixerunt, sanctos
 episcopos. Denique nemo, opi-
 nor, ex orthodoxorum nume-
 ro illam deiparam nominare du-
 bitavit; quandoquidem verum
 est, Emmanuelem Deum esse.
 Erunt itaque anathemate con-
 stricti sancti patres, qui iamdu-
 dum ante ad Deum euolarunt,
 ceterique omnes, quotquot Chri-
 stum Deum esse confessi, recta
 veritatis dogmata consecantur.
 Neque vero his finibus malum
 constitit, sed populorum men-
 tes iam peruertit. Intelligo en-
 nim, & quidem non sine lacry-
 mis, alios quidem eo perfidia &
 incitiae prolapsos iam esse, vt
 Christum Deum esse diserte in-
 ficientur: alios vero ita Dei ap-
 pellationem illi largiri, vt nihil
 tamen recte de illo sentiant. Opi-
 nantur enim illum benigna Dei
 voluntate & gratia, perinde ac v-
 num ex nobis, ad id dignitatis
 euectum esse. An non hæc lacry-
 mis & gemitu iure sunt prose-
 quenda? Quorsum, quaeso, atti-
 nebat subtilia illa & arcana in me-
 dium adducere? Cur potius mo-
 ralibus expositionibus populos
 non erudimus, si ad exactam do-
 gmatum tractationem non su-
 mus valde idonei? Ceterum quod
 iis qui solitariam vitam per Æ-
 gyptum & Alexandriam agunt,
 & huiusmodi expositionum le-
 ctione conturbati fuerant, rectæ
 fidei sententiam exposuissim; in
 B b b

hostem infensum versus, quosdam praestigiatos desperataeque fortis homines in vnum colligere, eosque vt mendacia in vulgus de me spargant, subornare non desinit. Et forte non iniuria id nobis incommodi accidit. Nam si zelum Dei habuissemus, fedulique patrum pietatis imitatores fuissetus, iustam iam dudum sententiam in eos tulissetus, qui contra Christum obloqui, & tam nosipsum qui in viuis adhuc degimus, quam sanctos patres qui iam olim ad Deum commigrarunt, anathemate ferire ausi sunt. Qua quidem sententia & iis quoque, vt probabile fit, poteramus mederi, qui ex plebe fidei scandalum passi fuerant. Saluta quae tecum est fraternitatem : te, quae cum est, in Domino salutatur.

ἐχθρός· καὶ συλλέξαι ἡμᾶς ἀγύρ-
τας καὶ καπεγνωσμένους, καὶ πα-
ραπολύσει ψυχοδοῦσαι κατ' ἐμοῦ
ἡμᾶς ἐπὶ πολλῶν, καὶ τάχα δι-
καίως. εἰ γὰρ εἰχομένη ἡμεῖς θεοῦ,
καὶ πῶς τῶν πατέρων φιλοθείας ἐ-
γινόμεθα μιμηταί, πάλας αὖ ἡμεῖς
καὶ τῶν πεποληκόντων φλυαροῦμεν
καὶ τῶν Χριστοῦ, καὶ διαθεματι-
σάντων ἡμᾶς ἐκ τῶν ζώντων, καὶ ἐκ τῶν
πρὸς θεὸν ὄντας ἡσθ πατέρας ἀ-
γίοις, ἡμεῖς οὐκ ἔχοντες ἐξουσίαν,
δι' ἧς ἡμεῖς εἰκὸς παραπολύσαι καὶ
ἐκ τῶν εἰς πίστιν ἠδικημένων τῶν λαῶν.
πρὸς ἡμᾶς ἢ παρὰ τοῖς ἀδελφοῖσι
σε ἢ σὺν ἐμοὶ ἐν κλειῶ πρὸς
ἡμᾶς.

CAPVT XXIII.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ κγ'.

Acacii Beroeae episcopi ad Cyril- lum epistola.

Ακακίου Βερόρας Ἐπισκόπου πρὸς Κυρίλλον Ἐπισκόπον.

Domino meo per omnia sanctissimo, Deoque dilectissimo episcopo Cyrillo, Acacius in Domino Sal.

Τῷ δεσπότῃ μου τῷ πάντῃ ἁγιωτά-
τῳ, καὶ θεοφιλεστάτῳ Ἐπισκόπῳ
Κυρίλλῳ, Ακακίος ἐν
κλειῶ χαίρειν.

PIETATIS tuae literas nuper ad nos perlatas, propter rumores & turbas in vrbe Constantinopolitana excitatas, infaustris lacrymis lamentisque plenas legi; in quibus elucet Christianae fidei profunditas, dum hoc etiam inter alia continent, principio quoque haec in medium afferre fuisse superuacaneum. Quam enim utilitatem insignis ille disputator Apollinaris Laodicens in ecclesiam attulit, dum veluti vnus e principibus de recta fide aduersus

ΕΝΕΤΥΧΟΝ ἡμᾶς τῆς
σῆς θεοσεβείας, ἐκ τῆς συνέσεως ἡ-
μῶν ἀποδοδεῖσιν ἀπακρίτους, διακρύβαν
καὶ ἀρτίων μεσοῖς, τῶν καὶ Κωνσταντινου-
πολιν ἀρτυλομυθῶν ἐνεκεν· ἐν οἷς καὶ
κρατεῖ τὸ * βάθος τῆς καὶ Χριστοῦ πᾶ-
σεως, καὶ δὲ μετέχουσιν, ὡς ἀει-
πὸν ἡμεῖς τῶν καὶ πᾶν δρχῶν εἰς μέσον
ἀρχαῖα. ἡ γὰρ ἀνήσθη Ἀπολιναρίου
ὁ Λαοδικαῖος, εἰς ὃν ἐν πᾶσι ἐμπαρε-
σθεν ὁ μέγας ἀγωνιστής, ὁ ὑπὲρ τῆς
ὀρθῆς πίστεως κραταῖως πρὸς ἐκ τῶν